

Πέρα φωτιά και φάρα
και μὴν κουνάς, Μαριόρα,
και τὰ πτωχὰ μας ἄντερα μὴ φέρης ἄνω κάτω
νὰ μὴ μας δῇ σουδάρια κι' ἡμᾶς τὸ Κομητάτο.

Βλέπω και μὴ κυρία,
πού σφίγγει τάντερα της...
μ' αὐτὴ τὴν εὐκαιρία
πῆρε και τὰ μωρὰ της.

Ἦθραν και τὰ μουρέλια
φρονήματος φωτιά,
κι' ἀπὸ τὰ Δαρδανέλια
μὰς ἔσπασαν ταυτιά.

Και κάποιος, πού δὲν παύει τὸ στόμα τὸ σταμύλο του,
φιλεῖ γνωστούς κι' ἀγνωστούς μ' ἐνθουσιωδῆ χεῖλη,
βλέπω και κάποιον φίλο, πού πῆρε και τὸν σκύλο του,
γιατ' ἐστὴν Πόλι τοῦπαν πῶς δὲν ὑπάρχουν σκύλοι.

Ὡ Πόσειδον, σὺ δράμε
'στούς ἐκδρομείς, και κάμε
καλὰ νὰ τὴν περάσωμε.

Βοήθει τὴν Μαριόρα,
και μὴ μὲ καμιμὰ μπόρα
θειλήσης νὰ ἔρασωμε.

Τρέχα, Μαριόριτσα... ἐστὴν Σταμποῦλ θὰ πάμε
γιὰ νὰ βροῦμε φίλους κι' ἄδους ἀγαπάμε,
και νὰ χαϊρετήσωμε καθιστώτα νέα,
κάθε τοῦ Συντάγματος ρέκτην σκαπανέα.

Αἴολε τρισκατάρατε,
μὴ τώρα κύκλους τάραττε
πλεόντων ἐκδρομίων.

Κι' ἐμέσματα δυσώνυμα
μὴ χαλαρώσουν φρόνημα
διάπυρον, ἀχμαῖον.

Τοῦς φρικτούς ἀνέμους σου κατ' αὐτῶν μὴ στέλλης...
τώρα πρὸς τὸ πέλαγος πλέομε τῆς Ἑλλης.
Πλὴν κι' ὁ Φριξὸς νάλι
μετ' αὐτῆς περνᾷ
σὲ κρύον χρυσόμαλλον
πέλαγος ἀνώμαλον.

Ποῖς μυθολογία σὰν κι' ἐμένα ἔχεις;
ἄμμη δέ; κανένας... οὐσὸ φύς ἀγέρι.
Μέσ' ἐστὴν Πόλι φθάνομε μὰς χειροκροτοῦν,
κι' ἀετοὶ δικέφαλοι γύρω μας πετοῦν.

Τὴρ ἔς λησμονήσωμε κάθε μας Σγαρλίον
και κηφῆνον σμήνη...
'ἔστ' ἐστὴν Χρυσούπολι τὸν χρυσὸ τὸν ἦλιον
τὴ χρυσάφι χύνει.
'Ἄλλοτ' ἔλαμπε στυλπνὸς σὲ στυλπνὰ κοντάρια...
μετ' ἀγάπης κι' εὐλαβῶς στήμεν, παλλήκαρα.

Χαῖρε Πόλις... ζήτω κι' εὐρα...
μέλω νεὰ καθιστώτα
μὲ ψηλοκαπελαῦδρα
και μὲ μαύρη ρεζγκότα.

Συνάντησις ἑλλήνων τῶν Ἀθηνῶν Ἑλλήνων.

(Ἐνφ' ἑστούς θρόμους ἐξουσιαστος ὁ Περικλῆς γυρῶν
βλέπει μπροστά τὸν Φασουλή και τὸν ἀναγνωρίζει,
κι' ἔρμξ φρονήσης και αὐτοῦ
τοῦ φίλου του τοῦ ποθητοῦ,
και παραφόρως τὸν φιλεῖ
κι' ἀδελφικὰ συνομιλεῖ.)

Π.— Φασουλή μου, πού γυρνᾷς;
γιατὶ κάθεσ' ἔδω πέρα;
Φ.— Ἄμμη σὺ πῶς νὰ περνᾷς,
τῶν Ἰσατεφάνων λέρα;

Π.— Ἄδελφί μου, Φασουλή,
σ' ἐπιθύμησα πολὺ,
και μ' αὐτὴν τὴν εὐκαιρία τῆς μεγάλης ἐκδρομῆς
ἦλθα' ἐστὴν Σταμποῦλ νὰ σ' ἐβρω...
Φ.— Πάντοτε μ' ἐπιθυμεῖς.

Π.— Μὰ δὲν θάλθῃς στὰς Ἀθῆνας
νὰ μιλήσῃς με τοὺς ἀθηναίους;
Φ.— Ὅχι, ἐστὴν Σταμποῦλ θὰ μείνω
και Νεότουρκος θὰ γίνω.

Τὸν Κιζμήλ Πασσᾶ κι' ἐγὼ
θάχω τοῦ λοιποῦ, βρε βλάμη,
μόνο μου Σααβραζάμη,
δηλαδή Πρωθυπουργό.

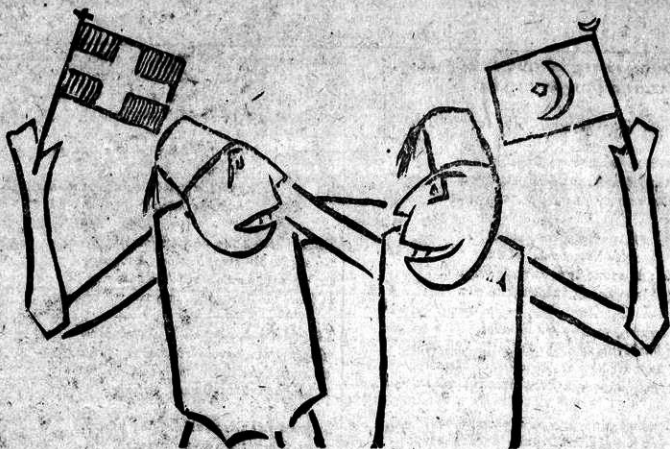
Ἀπὴθῆσα νὰ προσηνώ φαντάσματα πατέρων
και δράσιν πρὸς βελτίωσιν κυβερνητῶν Συμβούλων,
τὴν τυραννίαν ἀψῆσα τῆς γῆς τῶν ἐλευθέρων
κι' ἐλευθερίαν σήμερα ποθῶ τῶν ὑποδούλων.

Μοῦ λένε πάλι μερικὸι
πῶς ἀσκησις πολεμικῆ
τὸ κράτος γαλθανίζει.

Και θούριον πολεμικόν
παράποτ' ἐνθαρρυντικόν
ἢ μουσικὴ τονίζει.

Ἄλλὰ γιατὶ παραιτησῆς και σὺ τὰς ψευδομάχας
τῶν ἐρυθρῶν και κυανῶν, κι' ἦλθες ἔδω σὰν χάλας;
Γιατὶ δὲν κάθισες ν' ἀκούσῃς
τοὺς ἦχους τοὺς τρομακτικούς
εἰρηνηκῶν πολέμων,
πού συγκλονοῦν τὸν Αἶμον;

Π.— Τώρα πλέον δὲν μ' ἀρέσει μῆτε μία ψευδομάχη...
μῆτε ἀσφαῖρα πυρᾶ,
θέλω μόνο τὸ στομάχι
νὰ γεμίσω μὲ χαρὰ.

Νά φουσκώνω σάν ἀπὸ
τὴν κοιλιά μου, φίλε βλάκα,
καὶ ν' ἀποκοιμαι καὶ ν' ἀσκῶ
σ' ὅ,τι λὴν κανὼς ἀμάκα.

Ἄρης βροντῶν, σπαθάτος,
στρατῶν ἀσκήσεις κρίνει,
κ' ἀνησυχᾷ τὸ κράτος
ἐμπόλεμος εἰρήνη.

Τρέχουν μὲς στὴν ἀντάρα
τρέψι, βλάκι, καὶ κάρρα
κ' ἀλόγατα καὶ Γα.

Βλέπεις πρὸς τὰ στρατόπεδα
καὶ τόσες γυναικόπαιδα
νὰ ξεκινεὺν πεζά.

Λεβεντζαὶς κερμοστάζαξ
φέλλουν διαί χαρμουσῶν
καὶ τὰ δόντια παρατρέλουν.

Μεταθὲ τῆς Κηρσοῦδας
καὶ τῆς νῆας Ἐλευσίνος
στέκουν καὶ μὲς φοβερίζουν.

Τρέχ' ἀπάνω, τρέχα κάτω,
τρέχει τὸ Σαρακεράτο
κ' ἡ Διοκίης μασί.

Τοῦ θεάματος αὐτοῦ
συμμετέχουν αὐριτοῦ
κ' ἀφανεὶς μπουρκοῦ.

Καὶ χήρικας τρανοῦλαδου καὶ πάλι, χασιμέρη,
πρὸς πόλεμον προδικασμένων Ἑλλήνων παῖδες πρέχεται,
κ' ἂν τῶν Ρωμηθῶν ὁ τρέχῃλος ζυγὸν δὲν ὑποφέρει,
ἀλλὰ γαλόγια στρατηγῶν νομίζει πὺς τάνεγεται.

Φ. — Ἔδω ξέρεῖς πὺς μὰς ἦλθε κ' ὁ δημοφιλέης ὁ Ράλλης,
κ' ἔτυχε τῆς μεγάλης,
Δέξ' στὸν ρεπουμπλικάνο,
Περικλέτο μου Φακίση,
μῆλῃσε μὲ τὸν Σουλτάνο,
μῆλῃσε μὲ τὸν Βεζύρη.

Κ' ὁ πολὺς Σαμπάχ-Ἐδδίν, πρῶτος φίλος τῶν Ἑλλήνων,
τόσας ἔφραξ λακωνιτὶ λὴν πὺς ἔκρινε μ' ἐκείνον.

Π. — Ἄμμ' τί γίνεται κ' ὁ Νόντας,

Φ. — Κ' αὐτὸς λέγε, μπουνταλά,
μὰ σπουδαίους Νεοτούρκους πὺς ἐμίλησε πολλὰ.

Π. — Ἄμμ' δὲν μῆλῃσε καὶ λίγο μὲ κανένα χανουμῆκι;

Φ. — Σὺρ' ῥώτης γιὰ τοῦτο κ' ἔλα νὰ μοῦ πῆς ἀχμάκη.

Ἄμμα, τώρα βάλῃ φῆσι
καὶ προσάθησε ν' ἀνοίξῃ
μὲ τοὺς Νεοτούρκους σχέτι
κ' ἀφοσίωσι νὰ δείξῃ.

Μαίνε στὴν Σταμπούλ μασί μου... θέλω Τοῦρκα γὰ ὅς κανένο..
στὸ Συναγματοῦ τοῦ Τοῦρκοῦς ἄριστος ἀνήμα..
πάμε, βρέ, νὰ ὁ συστηθῶ στὸν Κιζιλή καὶ στὸν Σουλτάνο..
καὶ μὲ τούτους εἶμαι φίλος καὶ τῆς γούνας τῶν μανίκι.

Καὶ γιὰ αἶμα δραγουμάνος
θὰ γενθ' βρέ τραγογένη..
τώρα πλῆθον κ' ὁ Σουλτάνος
στὰ γυμνάσια πηγαίνει.

Καλῶς ὄρισες, μαζέτα,
μὲ τοὺς ἐκδρομῆς στὴν Πέλι..
πᾶρε τὸν ἀλαμπρατοῦτα
στὸς Γυλιζὶ τὸ περιδῶλι,
κ' ἔλα δρέψε μενεξίδες
σ' εἶδος τοῦς Ντολμᾶ-Μπαξίδες.